

ta overhånd under det forestående oppgjør. Muligens kan vi her skilte parti-politiske konstellasjoner i dagene omkring våpenstillstanden, men vi håper og tror at de vækkelmodige, bare forhandlingsmenn, vil komme til å bli så fåtallige at de ikke får noen betydning.

Er det svikt i den norske hjemmefronten?

Den norske hjemmefronten er i løpet av vinteren ofte blitt sterkt kritisert fra London. Ikke fronten i sin helhet men de mange utskielser. Mange betaler sin kontingent til de av nazistenes opprettede samband, det er ingen eller liten sabotasje, alt for mange arbeider direkte for tyskerne, alt for mange nyttet seg av arbeidstjenesten eller annen tvangskrevet arbeidskraft og frykt og lunkenhet spores i mange lag av befolkningen. Alt dette er dertil parret med en tiltakende skuffelse over at krigen trekker ut, skjønt det siste år har gått i den grad strykende at vel intet norsalt menneske kunde ha tenkt for tre år siden at tyskerne alt i 1944 skulde være så nær nederlaget. - Vi kan være enige i at det dessverre er grunn i klagen over vår heimefront på flere områder. I den aller siste tid har vi stadig vært på glid ned over skråplanet og dersom vi ikke øyeblikkelig tar et kraftig spanetak mot utglidningen går vi den evige fortapelse i møte, d.v.s. Norge taper krigen på tross av at de allierte vinner den. Dersom se erherrene ved fredsbordet med noen rett kan si at den norske hjemmefronten ikke holdt mål, vil der bli tatt lite eller ingen hensyn til våre krav. Vi blir gitt tilfældighetene i vold og framtidsut-siktene for vår nasjon innebærer alle muligheter. En kan så ofte høre folk innvende at det er så lettvidt å sitte i London å kritisere og gi direktiver, derborte som nordmennene er utenfor fare. Intet resonnerang er galere enn dette. Våre folk i Amerika, i England og på sjøen de kjemper daglig med livet som innsatte og mange tusen av dem er alt fult i kassen og tusener vil kanskje enn falle før krigen er slutt. Mange setter daglig sine liv på spill også her hjemme og mange hundre er alt drept og ennå flere pinas sagte ihjel i konsentrasjonsleirene, men dette blir forholdsvis bagatellmessig i sammenlikning med hva hver mann og kvinne må lide og gjennomgå på utefronten for det meste i daglig granat og bomberegner. Vi kommer nok til å føle oss små noen hver av oss på heimefronten når våre folk derute kommer tilbake og deres innsatte og heltegjerninger blir kjent. Dette gjelder ikke bare våre soldater derute, men også til dels de som sitter i de administrative stillingene. Det er sårt for alle disse å få dårlige nyheter hjemfra. La oss heller oppmuntre dem ved stadig aktivere og skarpere motstand mot undertrykkerne. Dessverre hører en ofte her hjemme at det blir kritisert når nordmenn utviser særlig mot og sjer det varat om arene på tyskerne. Hva skal slikt tjene til? spør disse menneskene, det bare medfører at også andre blir arrestert som gidsler og kanskje skutt. Her forstår disse folk ikke av situasjonen. De er feige og bærer ikke fedrelandskjerleiken tilstrekkelig brennende i sine bryst. Med deres hjelp blir vi aldri mer et fritt folk. Før vi igjen kan bli en selvstendig nasjon vil hver stridsfer mann og kvinne nok bli nedt til å sette sine liv inn i en ganske annen utatretkning enn hittil. Blir vi først fortrolig med denne tanke viker også frykten bort fra våre hjerter. - Mange går også i denne tiden om og skryter av at de er lovlidige. De forstår ikke at det er vår simple plikt som nasjonalistiske menn og kvinner og sabotere og bryte ned de av fienden innsatte lover ved hver anledning som gis. De lover som gjelder for oss nordmenn er Grunnloven og de lover som er vedtatt av våre lovgivende myndigheter og sanksjonert av Kongen. Dette skulde dog være barnelærdom for alle og enhver. Det er ingen skam men en hellig plikt for enhver nordmann å bryte nasilovene ned. - Lunkenheten på hjemmefronten betyr dog ikke at det er tilgang på medlemmer til ns. og det er mange andre lyspunkter. Idrettsfronten f. eks. står til høyre faller. Jessingene holdt nylig landsrenn på Vang på Setlandet der det var deltakelse fra hele landet og det ble gjort hopp på over 70 meter av de kjente Kongsberg- og Løkken-karere. 3000 mennesker overvar rennet. Omtrent samtidig hadde quislingene landsrenn i slalåm og utfør under presidium av minister Stang. Der var 17 deltakere og 30 tilskuere.

Leve Kongen og Fedrelandet!

(Brenn konvoluttene og utvis fordikthet under videresending, men la den frie presse være i stadig sirkulasjon selv om stoffet kan bli noe gammel. Har De ikke skrivemaskin for hånden skriv av i tre eksemplarer med blekk og penn og send til andre som ikke kjennar Deres håndskrift.)

Det blir stadig skrytt av at det følger slik orden med nazismen. Orden, rettferd, fred, lyser fra alle aviser, vegger og stolper. Vi fikk også før krigen høre mye skryt om forholdene i Mussolinis Italia og i Hitlers Tyskland og de to land ble ofte nevnt som følgeverdige eksempler også for Norge. Det italienske gudebildet er som kjent for lengst knust og det krøp og mange ormer og padder ut av det. Mussolini selv er havnet på galehus som Hitlers fange. Og forholdene i Italia ved diktatorens fall er ikke minst i den tyske presse blitt framstilt som fortvilte. Det har jo hett fra gammel tid av at "alle veier fører til Rom", men nå en tid har det hett både i de tyske og allierte kommunikeer at det er både få og dårlige veier dernede og at dette er årsaken til at det ikke kan bli noen bevegelse i krigføringen. Mussolinis talent synes ikke å ha gjort utslag i andre retninger enn store ord og bravader. Han overgikk på dette område av bare en eneste mann, Adolf Hitler.

Det nazistiske gudebildet i Norge inneholder også mye stygt og dårlig. Folk vil bli forferdet når også det en gang blir slått hull på.. Men vi vet alt mye. Av quislingpressen, især av den lokale, får vi daglig inntrykk av at vi lever i et lovløst land. Lokalnyhetene består praktisk talt bare av meldinger om tyverier, imbrudd, tyvslakting, fyll, tresprit og alkoholforgiftning. Revolverbanditter opptrer snart i banker, snart i tobakksfabrikker osv. og forsyner seg uhindret. Som regel opptær bandittene som politi, forteller quislingpressen, som derved avslører at det for tiden er meget vanskelig for publikum å skjelne mellom banditter og en del av Jonas Lies arendsgutter. Denne likheten med politiet er da formentlig også årsaken til at bandittene alltid slipper unna.

All denne lovløsheten, som sterkt grenser inn på anarkiet, har stadig ti tiltatt siden den nazistiske "orden" med dens dødsstraffer ble innført her i landet. Merkelig nok finner ikke ns. det påkrevet å sette igang en avis- og plakatpropaganda mot slike forbrytelser som virkelig gjør landsmenn skade. Derimot har de startet en propaganda mot det de kaller "svartebørs", som faktisk bare er til nytte for nordmennene men til skade for fienden. "Svarthandlerne er rotter på samfunnslegemet. Svarthandlaren forbyrter seg mot dine barn. Han stjeler maten fra dem. Meld ham til politiet," står der. Hvem er så svarthandleren? Herr Hazeland svarer på det i en lengere avisartikkel der det står: "Selve den svarte børs er ikke i en kafe nede i Tollbugata eller på en gård på Oplandene. Den svarte børs er i de tusen heimer, hos meg, hos deg, hos hele folket." - Vi er altså alle like dårlige og det var jo også en trøst. Ja, herr Hazeland regner seg også seg selv med som en rotte på samfunnslegemet og han har altså meldt seg selv til politiet. Det er ikke alle som kommer til å gjøre det. - Rasjonene vil kunne økes, sier nazistene, dersom en kunde komme svarthandelen tillivs. De innrømmer altså at det er betydelige kvanta varer i landet som ikke er under myndighetenes kontroll. De skjønner åpenbart ikke at ved å innrømme dette gir de seg selv attest for å være noen administrative klossmajorer. Og så vil de dem tillivs som får varene fram i omsetningen slik at de komme folket til gode.

Teheran-erklæringen.

Da det norske folk aldri har fått se erklæringen fra møtet i Teheran ifjor - nazistene har ikke våget å offentliggjøre den - skal vi her gjengi den ordlydende:

"Vi, presidenten av Amerikas Forente Stater, premierministeren av Storbritania og Sovjetunionens regjeringssjef har vært sammen i fire dagers møte i vår allierte Irans hovedstad og har utformet og bekreftet vår felles politikk.

Vi uttaler vår beslutning om at våre nasjoner skal samarbeide i krigen og den fred som følger.

Hva krigen angår har våre militære staber sittet sammen i diskusjoner ved felles bord, og vi har samarbeidet planene våre med det for øyet å ødelegge Tysklands vepnete styrker.

Vi er hådd fram til fullkommen eneighet med hensyn til omfanget og tidspunktet for operasjonene som skal settes igang fra øst, vest og syd.

Hva freden angår er vi forvisset om at vår enighet vil gjøre den til en varig fred. Vi erkjenner fullt ut det høye ansvar som hviler på oss og på alle de Forente nasjoner når det gjelder å skape en varig fred som vil vinne tilslutning og godvilje fra den overveldende del av verdens folk, og som vil bannlyse krigens svøpe og terror for mange generasjoner framover.

Med våre diplomatiske rådgivere har vi studert framtidens problemer. Vi vil søke alle nasjoners, både de små og de stores, samarbeid og aktive deltakelse, hvis folk i hjerte og sinn er innstilt, slik som våre folk er det, på tyranniets og slaveriets, undertrykkelsens og intolleransens utslettelse. Vi vil ønske dem velkommen ettersom de av egen fri vilje trer inn i en verdensfamilie av demokratiske nasjoner.

Ingen makt ~~kan~~ på jorden kan hindre oss i å ødelegge de tyske hærer til lands, tyskernes ubåter til sjøs og deres krigsindustri fra luft. Våre angrep vil bli hensynsløse og økende i styrke.

Fra disse vennskapelige konferanser ser vi tillitsfullt fram til den dagen da alle verdens folk vil leve et fritt liv, uberørt av tyranni og ieverensstemmelse med sine individuelle ønsker og sin egen samvittighet.

Vi kom hit med håp og beslutsomhet. Vi reiser herfra som sanne venner, fylt av den samme ånd og innstilt mot det felles mål.

Teheran i desember 1943.

Roosevelt
Stalin
Churchill.

Quislingpressen har igjen gjort store anstrengelser for å reise en harme her i landet med de allierte i anledning av at det er senket noen norske kystskip igjen i den siste tid. Men quislingene glemmer naturligvis å tilføye at skipene inneholdt både fiender og krigsmateriell og at de tildels gikk i konvoy, herav flere andre langt større skip også ble senket samtidig. Tyskerne begynner i høy grad å mangle skip slik at utførselen fra Norge har vært mindre i vinter enn tidligere. Dette har kommet oss til gode derved at vi har fått beholde mer av vår egen fisk. Skulde vi ha noe å beklage oss over vedkommende den allierte sjøkrig måtte det være at de ikke senker flere av de mange hundre skip som daglig går fram og tilbake langs våre kyster i fiendens interesse. Det er bejlagelig at sivile begir seg ombord på slike skip eller på skip i det hele tatt, for det er farlig.

Situasjonen på krigsfrontene står helt i de strålende tyske "forsvarsseires" tegn. Hver dag meldes om slike seire og de har medført at det ikke lenger finnes en tysk soldat i Ukraina, nazistenes store lebensraum, og at de russiske hærmasser nå står ved Karpatenes føtter. Holder disse forsvarsseire fram i samme tempo framover vil russerne være i Berlin før St. Hans.

Store deler av våre fjellvidder er blitt sperret av wehrmacht før påske og de påskefarende som alt var kommet til fjellet er jaget hjem igjen f.eks. fra Rondane. Det har vært engelske fly over traktene og tyskerne mener de har sloppet ned våpen. Imidlertid skal det bare være sjokolade de har sloppet ned til påsketuristene.

Fra Kjeller meldes at tyskerne nå sender xx to nye fly derfra igjen pr. dag. - Arbeidere som arbeider for tyskerne har ved enkelte fabrikker fått utlevert gassmasker.

(I forrige nummer av vårt blad var det i endel av opplaget falt ut et par linjer. I tiende linje ovenfra skal det etter ordet tukthusstraffer stå - "må bli frataking av statsborgerlige rettigheter for livstid og")

Send den frie presse videre, men bare til pålitelige folk. Drøft aldri med noen hvem De mener sender Dem disse avisene. Hold kjeft. Hold sammen

39
2. april 1944. J O S S I N S E N 3. Årgang. Nr. 30.
Den lovpriste nasistiske "orden" har gjort nye utslag. Eksplosjonsulykken i Bergen er en av de aller største ulykker som har rammet vårt land. Quislingpressen har oppgitt 200 omkønte, men tallet antas å være større. Hertil kommer alle de blinde og lemlestede. Eksplosjonen fant sted i en båt som var utrustet med flere tonn nitroglyserin som var lagt inn til Bergenskes kai, altmidt i den mest sentrale trafikken. Foruten Håkonshallen, Rosenkrantzårnet, Nykirken, som er totalt ødelagte, ble også Bergenskes administrasjonsbygging, kaiene og festningen lagt i ruiner. Tyskebyggen er det ikke nye igjen heller ikke fylkesbåtenes kontorer og lagerbygning. J.L. Mowinckels varelager og tollboden er nedbrent. De store varboeder tilhørende Riissen og Riiber også sterkt skadde. Helt sentrum er uten vinduseruter. Gatene langs tyskebyggen og festningskaien og hele Nordnes er sterkt ramponert. Under et besøk i anledning av ulykken har foretatt i byen fikk vi inntrykk av at fjerdelen av byen er ødelagt. Quislingpressen kunde alt dagen etter eksplosjonen basunere at årsaken til ulykken var sabotasje av engelskmenn eller folk som arbeidet i engelsk tjeneste. Det skal bemerkes at avisene i Bergen ikke har nevnt et ord om sabotasje i denne forbindelse. Årsakene her er nok de samme som under eksplosjonen ved Fillipstad i Oslo før jul. Vi trakk dengang den uttalelsen av uttalelser av standartenfører Fehlis og skriverier i quislingpressen at det ikke kunde ha kommet andre sabotører til enn nasistene selv.

Hver eneste dag får vi eksempler på den nasistiske "orden". I et av våre forrige nummer refererte vi til quislingpressen som skrev slik at det ikke var vanlig for publikum å skjelve mellom banditter og Jonas Lies politi. Nå er offentlig skualeri, enhver insinuasjon om dette spørsmål bragt ut av verden, for quislingpressen har latt oss få navnene med fotografier og kjennetegn på de etterøkte banditter fra de siste bankreiser og mange andre gangsterhandlinger som hører til dagens orden i vårt land. To av bandittene ble straks gjenkjent av Oslo publikum som politikonstabler og en tredje var en tysk deserter. Det er da ikke så merkelig at bandittene alltid kan opptre i full nummering og med de rette legitimasjoner. Det vil ikke være plass her å fortelle om alle disse politimenns merittakter, men de virkelige forholdene på dette område i Norge i sammenheng dag står de vildeste Nic Carter-historier av marken. Det elendelige i denne sammenheng er forresten at de etterøkte politimenn er tidligere straffede folk og det er jo et særstykke innen det "statservende parti" i Norge idag. Og når selv de grønne grener på statsapparatet ikke er bedre kan en med gru tenke seg til hvordan det er med de røde.

For å få henledet oppmerksomheten i annen retning hadde standartenfører Fehlis torsdag sammenkalt den uten- og innlandske presse i Oslo for å legge fram dokumenter som skulde vise at ondartede terrororganisasjoner var virksomhet her i landet. Han refererte de retningslinjer som organisasjonen angivelig skulde arbeide etter, men disse retningslinjer samsvarer på en prikk med de nasistene følger. Så det er nok nasistenes egen bibel herr Fehlis har lest opp for pressefolkene og nå offentliggjort i avisene. Om den jente som Fehlis opplyser skulde være myrdet av terrororganisasjonen kan meddeles at hun var en kjent angiverske som har skyld i at så mange nordmenn er blitt drept eller misshandlet.

I anledning av fireårsdagen for opprettelsen av Reichskommissariat fur die besetzten norwegische Gebiete har Joseph Terboven latt seg intervjuet av tysk Telegrambyrå. Det er et intervju til å få gjenoppfrisket sin forstand av. Vi hører hva den tyske landbruksekspert, Blanknagel, skrev i avisene for et år siden og pekte på hvordan nasistene hadde lært de norske bønder å drive jordbruk. Endog slike ting som å sanke reinsose, tare og tang og å "ta lauv" hadde nordmennene lært i denne tiden av tyskerne, skrev Blanknagel. Leserene ble dengang oppfordret til å klippe ut Blanknagels artikler og sette de i glass og ramme da de vil bli av stor historisk interesse. Man bør gjøre det samme med de uttalelser Joseph Terboven lar tilflytte offentligheten. Ikke minst denne siste. Da han overtok, sier han, så Norge "seg stilt overfor vanskeligheter som det uforvarlig nok ikke hadde forberedt seg på i noen henseende. Blokaden truet det norske folk med sultedøden, og landets mariner liv måtte derfor omstilles og ledes inn på nye baner." - Så skjønt akter ikke vi på noen måte å forsøke å forsvare vår beredskapspolitikk fra før krigen - de spørsmål skal vi diskutere når tyskerne er jaget utv igjen av landet -

men faktisk er likevel at vi hadde store forsyninger av alle slag da nazistkom, lagre av de viktigste varer for flere år, og en av grunnene til at nazistene brøt seg inn her var nettopp våre store lagre og høye levestandard. Prosessen med omlegging av hele næringslivet er for lenge siden lykkes full ut", sier Terboven, "takket være leveransene fra Tyskland og at Tyskland satte sine erfaringer til rådighet." "Man har kunnet øke Norges produksjonskraft." I hvilken retning? ter man spørre. Selvfølgelig har produksjonen gått katastrofalt ned på alle områder utenom krigsproduksjonen under naziregimet. "Den nasjonale arbeidsinnsats" har jo vesentlig bestått i å lage festningsverker for tyskerne, klippe kort og stå i kø og løpe bygder og byer rundt halve dagen for å få tak i en så uunnværlig ting som fyrstikketaske. "Det dyrkede areal har vært gjenstand for en gledelig utvidelse og her har ikke mindst den norske arbeidstjeneste innlagt seg stor fortjeneste", sier herr Joseph videre. En ny uhyrlig legn. Sverken i departementet eller i statistisk sentralbyrå har de lov til å gi opplysninger om det dyrkede areal etter 1939 og dette forbud forteller jo at det er gått tilbake. Hadde det vært økning hadde man sikkert ikke vært redd for å vise fram tallene. Faktum er nok at det dyrkede areal i Norge idag er mindre enn i 1939 av den gode grunn at tyskerne har beslaglagt titusener av mål av den beste jord langs kysten til militærønsigg. Det meste av denne jorden har dessuten fått en slik behandling at det ikke kan bli tale om å dyrke den mer. Skogen er like ille medfaren langs kysten og det vil ta generasjoner å få den opp igjen. Ukyndighet og dalisme kan en best karakterisere denne framferd med, som ikke engang kan unskyldes fra et rent militært standpunkt. I sine rosende kommentarer til rikskommissærens uttalelser understreker quialingpressen at arbeidslosheten også er avskaffet. Det er den for det første ikke og for det annet er en meget stor prosent av landets befolkning beskjeftiget i helt uproduktivt arbeid i å ødelegge i stedet for å bygge opp.

Grossadmiral Raeder feiret nylig 50 års jubileum som offiser og i den ledning inneholdt quialingpressen følgende telegram fra Berlin: "Den 1. april 1939 ble Raeder forfremmet til grossadmiral. Det følgende år brakte et høydepunkt i hans virke ved den tyske krigsflåtes innsats ved besettelsen av Norge. Det var en aksjon der i særlig grad de to egenskaper, mot og ansvarlighet, gjorde utslaget." Dette stemmer med Hitlers gjentatte uttalelser om at han betrakter erobringen av Norge som den største militære bedrift under krigen. Men det ansvarer lite med quialingenes daglige agitasjon om at Norge fullstendig forsvarslost da krigen kom. Det kan jo ikke være så mye å skryte av at "verdens sterkeste militærstyrke", som den skryter av å være, med 90 millioner mennesker erobrer et forsvarslost folk på 3 millioner. Ikke på noe punkt får nazistenes propagandemaskiner til å rime ihop og det er lett å skjønne hvorfor de har forbudt all diskusjon både privat og offentlig, i alle land de har satt.

Erling Bjørnson har igjen vært ute med en lang artikkel med forherligelse av nazistene og deres politiske metoder. At en sønn av Bjørnstjerne Bjørnson, alle små lands og rettferdighetens store beskytter, fra Aulestad hånne friheten og lovpriser undertrykkernes, er en skandale. Når nazistene er ferdige vil det bli et eneste krav i det norske folk at denne herr må forsvare fra Aulestad. Gudadelene og gudbrandsdelene vil forresten ganske sikkert besørge det for å hevde dalens ære. Aulestad skal være en nasjonaleiendom, ikke en nasionaleiendom med arnested for tyranniets og brutalitetens tilhengere.

Det må igjen advares mot at folk bruker tvangsmessig arbeidskraft. Arbeidstjenesten må ikke bli brukt. Det forutsetter forresten fullt ferdige planer om å sende den mobiliserte ungdom til østfronten og avre seordren kan man nå som helst.

På Svalbard har det lyktes gestapo å finne et våpenlager og der er foretatt endel arrestasjoner blandt beboerne. Formentlig er det angivere som har vært på ferde. Under arrestasjonene skal en gårdbruker og hans kone ha utvist en slik tapperhet og mot og gjort sine navn uødelige. Det er imidlertid svært få opplysninger som foreligger i denne sak. Vi må bare på det alvorligste stille til folk at glemmer sine våpen forsvarelig og ikke la upålitelige få kjennskap til at det finnes våpen i distriktet. Bruk ikke våpnene for dere fra London kommer. Den vil komme. Hold kjæft. Hold sammen.

Leve det frie uavhengige Norge!

46
Statsminister Nygårdsvold 7. juni: "vi vil få den fulle rettsutveiling tilbake over hver plett av Norges jord, uskyldig som før april 1940."

Juni 1944.

J. S. S. I. N. S. E. N

3. årgang. Nr. 50.

Hvor mange ganger har ikke Adolf Hitler forsikret sitt folk og hele verden om at etter de alliertes evakuering av Mauritius, Dunkirk i 1940 skulde ingen alliert soldat mer få sette sin fot på europeisk grunn. Da Hitler ikke klarte å hindre invasjonen i Italia ifjor og nazistene ble minnet om Hitlers løfte fikk man det svar at slike operasjoner ute i periferien hadde liten eller ingen betydning. Nei, men bare forsøk dere på Atlanterhavsvollen, skrek de nazistiske propagandører, der skal England finne sin grav, skrev dr. Goebbels hver uke i Das Reich. Så kom en vakker også invasjonen i Atlanterhavsvollen ten at nazistene maktet å hindre nazt en eneste divisjon i å komme på land og uten tap av en eneste soldat over Kanalen den første invasjon-dagen. Dette tiltross for at den tyske militære radiokronikker på invasjonens annen dag uttalte at "aksjonen har hittil forløpet slik som man hadde forestillet seg det å tysk hold, ja, meget hadde vært lettere enn man hadde regnet med." Og videre het det at invasjonen var kommet på det sted på Kanalkysten hvor tyskerne helst hadde ønsket at den skulde komme. Likevel klarte de altså ikke å jage den eneste kompani tilbake igjen over Kanalen. Vestvollen er naturligvis sterk, men det nazistiske skrytet er sterkere enn alle verdens festningsvoller. Den tyske militærstyrke er også sterk, kanskje kan den ennå bite fra seg noen måneders, men også på det militære område er Tysklands motstandere dyktigere og sterkere. De store "seire" tyskerne vinner i begynnelsen av alle kriger skyldes ikke deres dyktighet framfor andre, men det skyldes deres brutalitet, herkerlyst og overrumplingsmetoder. Stikk i strid med internasjonale avtaler og lofter har de ifredstid drevet hemmelig opprustning og ikke øjeblikkelig seg for den ene dagen å inngå langsiktige fred- og vennskapsavtaler med naboetatene for den neste dagen å overfalle dem for de er kommet igang med opprustningen for ikke å snakke om for de har tenkt på noen som helst form for mobilisering og så slår de opp på vegger og stolper: "Tyskland seirer på alle fronter." Når Tyskland på tross av slike metoder tilslutt allikevel taper alle kriger så skyldes det selvfølgelig at de folk det overfaller er dyktigere, tapperere, mer utholdne og oppfinnsomme enn tyskerne. Det tyske folk er med andre ord en rase av tredje eller fjerde klasse, og etter denne krigen er det vel endelig gått opp for den siviliserte verden at det tyske folk heretter må bli å behandle overensstemmende hermed. - At den tyske ledelse særlig i denne krigen har vært sine motstandere langt underlegen er det utallige av beviser på. Hvor ofte har f. eks. ikke Stalin snurret Hitler fullstendig rundt med sine strategiske planer, og hvorledes har ikke nazistene hele tiden vært i villreie om de alliertes disposisjoner. Vestaktens invasjon i Nord-Afrika kom jo på nazistenes som julekvelden på kjerringa og siden har de en såkalt gjort seg til latter den ene gangen etter den andre. I sin siste nyttårsdag tale Goebbels at invasjonen i vest kunde komme hvilken dag som helst, og veilederen for den utenlandske presse i Berlin mente at den vilde komme innen 4 dager, altså allerede i januar. Utover vinteren kunde propagandistene så daglig fortelle at de visste at de allierte vilde sette igang koordinerte operasjoner i øst og vest. En dag i vår het det i telegrammene fra Berlin at de allierte nå hadde begynt å trekke sine tropper tilbake fra Cassinifronten. Uten at noen hadde ventet det, ble det imidlertid angrepet løs igjen der, og den tyske Italia-front ble rullet opp. I slutten av mai og de første dager av juni mente Berlin-telegrammene at invasjonen i vest var utsatt på ubestemt tid, man våget ikke spranget over Kanalen mot Atlanterhavsvollen og Europa. Men øyeblikket etter, den 6. juni, skjedde det. På østfronten var det imidlertid fremdeles stille og er det ennå i det øyeblikk dette skrives 4 dager etter invasjonen ble satt i verk. Offensivene kom altså ikke som nazistene hadde spådd samtidig men med visse mellomrom. Og når Hitler sier at invasjonen i vest kom slik som tyskerne hadde ventet og håpet det er nok heller ikke det riktig. Alt tyder nemlig på at den tyske ledelse også med hensyn til dette spørsmål har regnet galt.

Våre hjemlige quialinger står naturligvis ikke noe tilbake for sine "germaniske folkefeller" når det gjelder å skryte. Hvor ofte har f. eks. ikke fylkeforer Hols i i Oslo stått på talerstolene og sagt at når bare Hitler finner øyeblikket inne vil han gi den ordre som med et trylleslag skal knuse alle hans fiender. Det synes å være på tide at denne ordre nå snart kommer, Herr